

Temamøde om hjemløse grønlanderes situation i Danmark i Århus.

Hvordan skaber vi et godt udgangspunkt for en helhedsorienteret indsats for hjemløse grønlandere i Danmark - veje til bedre livsbetingelser.

Under gode erfaringer skulle jeg kort fortælle om ”de gode” erfaringer på **gadeplansindsatsen**. Her er et kort referat af mit oplæg på vores Temamøde torsdag den 1. juni 2006 i Århus. Oplægget varede kun på 10 min. så det var begrænset, hvad jeg kunne sige.

Tekster til Power Point præsentationen:

Dias 1:

I Århus er der i øjeblikket ingen traditionel gadeplansmedarbejder specielt for grønlandere. Jeg er den, der i øjeblikket færdes blandt de socialt udsatte i kraft af kortlægning af grønlandere her i Århus. Gadeplansarbejdet er en sideeffekt af kortlægning. Men der kommer gode resultater p.g.a. den tætte kontakt, jeg har med de særligt socialt udsatte på gadeplan.

Dias 2:

Grønlanderprojektet skal kortlægge, hvor mange socialt udsatte grønlandere der er i Århus Kommune. Hvilke miljøer færdes de i? Hvilke problemer har de? Hvad kan der ifølge dem selv gøres ved disse problemer? Hvilken støtte ønsker de sig? Projektet startede marts 2005 og løber over 3 år.

Dias 4:

Jeg har ofte ageret som bisidder for de udsatte. Det har jeg gjort dels for min egen skyld, så jeg bedre kunne lære systemet at kende og dels for at observere hvordan de udsatte oplever systemet og hvordan systemet oplever de udsatte.

Dias 6:

Billedet her viser vores stereotype billed af en hjemløs, men ingen hjemløs grønlandere ser sådan ud. Jeg har i hvert fald ikke mødt nogen, der så sådan ud i Århus. De er velsoigneret, pæne i tøjet, de sover ikke på gaden med deres egendele. Som vi ved, er de fleste sofasovere. Men der er også nogle, der overnatter i opgange, hvis det ikke lykkes at sove hos nogen. Ud af de 80 særligt socialt udsatte grønlandere, jeg indtil nu har interviewet, er ca. 20 hjemløse. Det er altså ca. 20 %.

Dias 7:

Jeg har observeret, at de fleste nyankomne grønlandere egentlig ikke er misbrugere, når de ankommer til byen. Men de søger fællesskab med andre grønlandere - de synlige grønlandere i gadebilledet. Og på den måde kan nogle af dem komme ind i misbrugsmiljøet. De starter med at sove hos bekendte eller familier, så bliver de smidt ud og der starter sofasovningen. Jeg har mødt flere, der har været sofasovere i mere et år. Jeg har også lagt mærke til, at de fleste nyankomne i disse tider er mænd mellem 25-55 år, og de giver forskellige begrundelser for, hvorfor de er kommet her til byen. Ofte handler det om manglende bolig i Grønland især efter en skilsmisse. Mange har svært ved at bruge systemet, da de har en anden systemmæssig opdragelse. De søger ikke hjælp hos Kommunen, sådan lige med det samme, i hvert fald ikke alene, da det hele er for stort. Jeg syntes, at det er skægt - de kan finde rundt i et land, der er 50 gange større en Danmark, men de farer vild i de små kontorer her i Danmark.

Dias 8:

Det er svært at generalisere, men jeg har set, at de kvinder jeg har taget med til Forsorgshjemmene hurtigere giver op og afbryder opholdet og dermed muligheden for at få hjælp. De fleste mænd, jeg har taget med, har fået egen bolig eller lignende efter et stykke tid. Jeg ved ikke, om det er fordi, kvinder er mere sociale, de skal have nogen at tale med, hvor mændene sagtens kan være alene i længere tid. Jeg har ofte set, at kønnene hjælper hinanden, og man hjælper også dem som kommer fra den samme by.

Dias 9:

Det tætte sammenhold i miljøet belaster dem, der har bolig. Det belaster børnene, kæresten og naboerne. Boligejerne har svært ved at sige nej til landsmænd, der gerne vil holde fest og tit ender det med, at de bliver smidt ud af lejligheden.

Dias 10:

Hvis man vil hjælpe og støtte hjemløse grønlandere her i Århus, skal man efter min mening være i miljøet - man skal færdes iblandt dem!

I mine interviews/samtaler med de udsatte opdager jeg eller ved på forhånd, at nogle af dem er hjemløse eller sofasovere. Jeg oplever, når jeg fortæller dem om Forsorgshjemmene her i Århus: Tre Ege og Østervang, at de er interesseret i at prøve dette. Også selvom der stilles krav om, at de blandt andet skal være hjemme kl. 23.00 og ikke må drikke alkohol og ryge hash. Min oplevelse er, at de gerne vil hjælpes. Jeg har med held taget flere til Forsorgshjemmene. Jeg har ofte smidt, hvad jeg havde af andre aftaler og taget bussen sammen med dem, selvfølgelig efter at have tjekket om der var plads. Jeg har også prøvet at henvise nogen, men jeg opdagede, at de ikke selv tager af sted, selvom de har fået en god rutebeskrivelse. Men hvordan undgår man, at de gang på gang bliver smidt ud af deres lejlighed, når de endelig har fået en. Jeg tror, at man tit med held kan appellere til deres anstændighed og bruge de midler og den kendskab man har til dem som redskab. Jeg havde en god oplevelse med en, der var ved at blive smidt ud af sin lejlighed for ”tiende gang”.

Vedkommende havde som andre misbrugere svært ved at sige nej til folk, der brugte vedkommendes lejlighed til at feste. Vi skrev et brev på grønlandsk og hang seddelen i stuen. Og der stod: Her må der ikke overnattes, og her må man heller ikke larme, da jeg er ved at blive smidt ud, beder jeg om, at I støtter mig, vis respekt. Underskrevet..... og Nuka.

Hendes venner respekterede hendes råb, og hun undgik at blive smidt ud. De fester hos hende, men der er ingen der overnatter hos hende mere. Her virkede det, men det er ikke sikkert, at det virker hos en anden. Men kendskab til miljøet og de mennesker man omgås med, kan sætte fantasien i gang.